

Becky Albertalli
Adam Silvera

NECH SME TO NAVŽDY MY

Pokračovanie letnej love story *Čo ak sme to my*
od autorov najobľúbenejších romantických príbehov!

**NECH, SME TO
NAVŽDY MY**

Knihy, ktoré by sa ti mohli páčiť:

BECKY ALBERTALLI A ADAM SILVERA

Čo ak sme to my

BECKY ALBERTALLI

Leah mimo rytmu

C. G. DREWS

Tisíc dokonalých tónov

BENJAMIN ALIRE SÁENZ

Aristoteles a Dante spoznávajú svet a tajomstvá vesmíru

Aristoteles a Dante objavujú hlbiny neznáma

DANIELLA FERKOVÁ

Láska a iné Pobláznenia

PATRICK NESS

Najdlhší deň Adama T.

Becky Albertalli
Adam Silvera

NECH
SME TO
NAVŽDY
MY

slovarť

Copyright © 2021 by Becky Albertalli and Adam Silvera
Published in agreement with the author,
c/o BAROR INTERNATIONAL. INC., Armonk, New York, USA
Translation © Ivana Cingelová 2022
Cover © Michal Šajmír 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023

ISBN 978-80-566-5837-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Here's To Us*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Balzer + Bray, an imprint of
HarperCollins Publishers, Quill Tree Books,
an imprint of HarperCollins Publishers, roku 2021,
preložila Ivana Cingelová.
Prvé slovenské vydanie
Návrh obálky Michal Šajmír
Editorka Dana Brežňanová
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

*Pre Davida Arnolda a Jasmine Wargovú,
prvé hviezdy v našom rozrastajúcom sa vesmíre.*

PRVÁ ČASŤ

ZABUDNI
NA MINULOSŤ
A ZAČNI
ODZNOVA

PRVÁ KAPITOLA

B E N

Sobota 16. mája

Čo ak áno?

Tá otázka sa mi vynorí v hlave vždy, keď naňho myslím.

Cítim sa, akoby som bol dlho stratený, ako balík, z ktorého sa cestou odlepil štítok s adresou. Ale myslím, že ma niekto konečne našiel.

Prerezal hrubú vrstvu lepiacej pásky, ktorou bol balík zapečatený, a otvoril ho.

Priniesol so sebou svetlo a vzduch.

Správy so želaním dobrého rána a prespávačky.

A španielčinu a bozky.

Mario Colón.

Práve prichádzam na stanicu metra, keď mi pošle fotku, ako sedí v zubárskom kresle. Má na sebe biele tričko a denimový overal, pričom mu jeden trak padá, akoby účinkoval v portorickom remaku *Super Maria*, ktorý svet potrebuje. Svetlohnedú pokožku má hladkú, pretože mu evidentne nerastú žiadne chlpy, čo ho ob-

čas štve, keďže si myslí, že by mu sekla brada na štýl Lin-Manuela Mirandu. Tmavé kučery mu padajú do čela a orieškovohnedé oči sa mu v jasnom svetle neónky lesknú. Z kútika úst vystrkuje jazyk, a hoci strúha grimasu, mám chuť ho pobozkať, tak ako ten prvý raz, keď sme robili na domácej úlohe z kreatívneho písania.

A tých päťdesiat ráz odvtedy.

Rozpačito preletím cez selfie, ktorou som mu odpovedal. Zvyčajne ich spravím aj desať, kým sa mi podarí taká, ktorá by bola Maria hodná, keďže je na prvý pohľad mimo mojej ligy, ale musel som sa ponáhľať, pretože mi prišiel spoj. Fotil som z výšky, tak, aby bolo vidieť tričko, čo mi vyrobil. Od rodičov dostal ako darček k ukončeniu strednej tlačiareň na tričká, pretože si chcel trochu ozvláštniť šatník. Minulý týždeň ma prekvapil novými s témou *Času čiernych čarodejníkov*, na ktorých je použité to isté písmo ako na obálke, ktorú mi Samantha spravila na wattpad. Bol to taký premyslený darček. Dokonca som vďaka nemu k sebe a svojim fotkám oveľa menej kritický než bežne.

S Mariom sme sa spoznali na začiatku prvého ročníka na hodine kreatívneho písania a najprv som si myslel, že sa z neho vyklúje buď veľmi vážny beletrista, alebo úžasný básnik slamer. Ale kdeže. Mario je scenárista, scenáre píše od jedenástich rokov a na základnej škole často dostával poznámky za to, že formátoval domáce úlohy ako seriálové epizódy.

Bol to prvý človek, ktorý sa mi zapáčil, odkedy som sa rozišiel s Arthurom. Všimol som si, keď neprišiel na hodinu, dostávalo ma, ako mu seknú overaly, a fakt sa mi páčili roláky, ktoré nosil cez zimu. K svojej práci navyše pristupoval s neskutočným seba-vedomím – vždy hrdo, no nikdy nie nafúkane.

Vtedy som mal hlavu stále plnú čo-ak týkajúcich sa Arthura, takže som sa s ním ani len nesnažil zblížiť.

Teraz sa tie čo-ak týkajú Maria.

Čo ak spolu začneme oficiálne chodiť, a nie sa len stretávať a bozkávať?

Mierim do Central Parku na stretnutie so svojim najlepším kamošom Dylanom a s jeho priateľkou Samanthou. Bude to prvý raz od zimných prázdnin, čo ich uvidím, pretože cez jarne ostali na intráku. Na včera sme mali naplánovaný herný večer, ale Dylan tvrdil, že ho zložila pásmová choroba, aj keď medzi Chicagom a New Yorkom je len hodinový rozdiel. Neriešil som to, pretože Dylan vždy všetko nafukuje.

Zvyšok cesty metrom trávim tým, že si do malého zápisníka značím nápady pre ďalšiu kapitolu môjho fantasy románu *Čas čiernych čarodejníkov*. Hrubú verziu som dokončil už dávno, ale pochopil som, že príbeh nemá hlavu ani päť. Nechával som si priveľa skvelých momentov pre pokračovania, ktoré možno nikdy nenapíšem, a všetkým postavám založeným na mojich kamošoch a bývalých chalanoch bolo treba dodať hĺbku a prepracovať ich tak, aby boli zrozumiteľné aj pre ľudí mimo môjho kruhu.

Písanie je ťažké.

Mario sa ma raz opýtal, či som sa chcel niekedy venovať aj niečomu inému. Písanie je to jediné, čo mi ide. Aj keby som začal snívať o dačom inom, neviem, čo by som si počal bez všetkej tej lásky, ktorou moji blízki aj cudzí ľudia zahrnuli mojich čiernych čarodejníkov. Arthur sa o postavách vyjadroval, akoby to boli naši spoloční známi. A Dylan ten svet tak miluje, až fantazíruje o reálnom drag bare, v ktorom sa drag queens obliekajú ako

rôzne fantasy rasy, ako sú elfovia alebo trolovia, čo je niečo, o čom nikdy neprejavil najmenší záujem.

Milujem, keď môžem nadviazať spojenie s inými ľuďmi pomocou slov.

A vážne milujem, keď môžem nadviazať spojenie s Mariom pomocou slov v angličtine aj španielčine.

Aj on je Portoričan, ktorý, tak ako ja, pôsobí ako beloch, ale na rozdiel odo mňa ho rodičia vychovali bilingválne. Jeho filmový scenár je plný španielčiny a vraví, že dúfa, že ho žiadne štúdio nebude nútiť, aby ju prekladal – chce, aby aj iní ľudia vynaložili tú istú snahu, ktorú museli počas dospievania vynaložiť jeho rodičia. Inšpirovalo ma to konečne so sebou niečo robiť – a keď sa ponúkol, že bude mojím osobným učiteľom, prakticky som zvolal: „¡Sí, por favor!“

Fakt sa teším, až ho uvidím.

Dnešné stretko s Dylanom a so Samanthou bude tak trochu multitasking, keďže sa k nám pridá aj Mario. Nechodíme spolu, no zároveň nie sme len kamoši. Občas je to vážne komplikované. Ako keď sa zobudím s myšlienkami naňho a chcem mu zaželať dobré ráno, ale niečo také by bolo príliš intímne. Alebo keď premýšľam, ako ho mám predstaviť svojim kamošom, hoci zhruba vedia, ako to s naším vzťahom vyzerá. Alebo keď mi dokonca aj slová ako „vzťah“ pripadajú prisilné, také nezaslúžené, keď nás porovnáam so skutočným vzťahom.

Neviem. Tento problém bude musieť riešiť Ben z budúcnosti o hodinu neskôr.

Mal by som si vyhodiť Mariovu krásnu tvár z hlavy, pretože som takmer zmeškal zastávku. Vyskočím zo sedadla a vyjdem

na nástupište, keď sa dvere už-už zatvárajú. Nemôžem meškať. Meškanie je vec minulosti. Pani Garciová z kreatívneho písania by to nazvala „charakterovým vývojom“.

Vyjdem zo stanice a kráčam k západnému vstupu do Central Parku na 72. ulici. Nájsť Dylana a Samantha mi netrvá dlho. Sedia na lavičke a hrajú sa tú hru, keď si musíte hľadiť do očí a plesnúť druhému človeku po rukách, skôr ako ich odtiahne.

Samantha plesne Dylana. „Mám ťa! Štyri nula. Ide ti to mi-zerne.“

„Čaute,“ pozdravím, keď obídem lavičku. „Môžem sa pridať?“

Dylan sa usmeje. „V našej posteli sa pre teba vždy nájde miesto.“

„O tvojej posteli som nič nehovoril. Myslel som...“

Dylan ma umlčí, keď vstane, zovrie ma v objatí a zároveň ma potľapká po hlave. „Chýbal si mi, kamoš.“

„Aj ty mne. Už teraz ťa mám plné zuby.“

Dylan má konečne dostatočne dlhé vlasy, aby si ich mohol zviazať do vytúženého manbunu, ktorý mu vážne sekne – a ktorý sekne iba jemu, keby vás zaujímal jeho názor. Má na sebe nové tričko s logom Kool Koffee a modré džínsy. „V parku je taká rozkošná kaviarnička. Priprav sa na jej espressnú návštevu, ty moje kávové zrníčko. Kávičko? Beničko?“

„Nehlasujem ani za jednu z možností,“ zamieša sa do toho Samantha. Jej modrozelené oči ma dnes dostanú rovnako ako v deň, keď som ju prvý raz uvidel za pultom v Kool Koffee. Tmavé vlasy si zaplietla do koruny hodnej pinterestu, ktorú musím nejako zakomponovať do svojej knihy. Tmavomodrú blúzku má zastrčenú do bielych šortiek a na krku jej visí retiazka so strieborným kľúčom. „Ahoj, Ben,“ dodá a zovrie ma v náručí.

Uľaví sa mi, že z nej Dylan nespravil človeka, ktorý mi agresívne vymýšľa prezývky.

„Vitajte späť.“

Samantha vyvalí oči na moje tričko. „Och, moje grécke bohyne, to je úžasné!“

Dylan sa uškrnie, keď si ho všimne. „Tí tvoji čierni čarodejnici to jedného dňa poriadne rozčarodejnícia.“

V knihe sa toho veľa zmenilo, odkedy ju Dylan minulé leto – ešte pred výškou – čítal, ale nikdy ma neprestal plne podporovať. Občas sa opýta, čo je nové s vojvodom Dillom, postavou, ktorú som založil na ňom. Nabáda ma, aby som si zohnal literárneho agenta, ale v poslednom čase sa zo mňa stáva tak trochu perfekcionista.

Nechcem nikoho sklamať.

Som pod tlakom z toho, ako im na mne záleží.

„Aj ja chcem také tričko,“ vyhlási Samantha a prejde mi prstami po rukáve. „To si si vyrobil sám?“

„Spravil mi ho Mario,“ odvetím.

„Super Mario!“ zvolá Dylan. „Dúfam, že nemá tej prezývky ešte plné zuby, pretože vieš, že ja si nemôžem pomôcť.“

„Popravde sa mu páči.“

Mne by niečo také začalo liezť časom na nervy, ale Mariovi nie. Najbližšie k tomu, aby ho niečo naštvalo, bol, keď mu náš spolužiak Spikey neľútostne skritizoval scenár, ale nakoniec to hodil za hlavu, pretože Spikey si len chcel do niekoho kopnúť, lebo pani Garciová o jeho poviedke z obdobia občianskej vojny povedala, že je „historicky nemožná“, na čo sa všetci zasmiali.

„Tak čo, kedy Super Mario vyskočí z potrubia?“ prehodí Dylan.

„Čoskoro. Ide od zubára. Dovtedy tu budete trčať len so mnou.“

„Výborne.“ Samantha si prevesí ruku okolo mojej a vykročíme cez Central Park. „Takže to s ním ide dobre?“

„Asi hej?“ Cítim sa trochu hlúpo, keď sa mám o Mariovi rozprávať so Samanthou a s Dylanom. Oni majú vo svojom vzťahu jasno. Zatiaľ čo Mario a ja sme skôr otáznik s výkričníkom – zmes neistoty a nadšenia.

„Potrebujeme vám vymyslieť spoločné meno,“ vyhlási Dylan. „*Bario* znie fajn, ale *Men* je úplne že mňam. Pretože ste obaja chalani a...“

„Aká bola večera?“ preruším ho a otočím sa k Samanthe.

„Šikovná zmena témy,“ podotkne. „Bolo to fajn. Vďaka za opýtanie. Myslím, že naši konečne predýchali Vianoce.“

Samanthini rodičia Dylana žerú, ale keď O'Malleyovci počas zimných prázdnin zistili, že v Chicagu býva s ich dcérou v jednej izbe, bol to fakt príser.

„Dylan sa správal maximálne... no, slušnejšie ako zvyčajne,“ dodá Samantha. „Ešte raz prepáč, že sme museli zrušiť tú únikovú hru.“

„Netráp sa tým. Máme celé leto.“

Dylan mi prehodí ruku okolo pliec. „Big Ben, vieme, že tá únikovka je tvoj veľký tajný plán, ako sa so mnou nechať na hodinu zamknúť v jednej miestnosti. Na to nepotrebuješ zámienky, dobre?“

„Kamoš, stojí pri nás tvoja baba.“

„Och, prosím, len ma od neho na hodinu oslobod,“ zastoná ona.

Dylan žmurkne. „Vidiš, madam to neprekáža.“

Zastanem pri vozíku s praclíkmi, pretože všetko, čo som dnes ráno jedol, bol kúsok opraženého bagelu s džemom, ktorý som dostal cestou z bytu od mamy. Ako typickému Benovi Alejovi mi spadol na koľajnice, keď som sa fotil pre Maria, kde si ho vzápätí uchmatol potkan. Keby mi tiktok nebol úplne ukradnutý, zrejme by z toho bolo virálne video.

„Dáte si?“ spýtam sa.

„Ja som plná ovocia,“ odvetí Samantha. „Dylan mal na rannajky zvyšky kačky.“

„Pst,“ zahriakne ju Dylan. „Kačky v parku by ťa mohli počuť.“

„Myslíš, že na teba zaútočia?“

„S kvalitným kvákaním.“

Samantha pokrúti hlavou. „Prečo mám s tebou... prečo mám s tebou *čokol'vek* spoločné?“

„Pretože sa svojho malého Dylana nevieš nabažiť.“

„Chlape, to je nechutné,“ zašomrem.

„Och, tým som myslel seba. Svojho kamoša dole volám...“

Samantha mu zaplesne ústa dlaňou. Skutočná hrdinka našich čias.

„Dylan, nechceš kávu?“

Dylan sa poobzerá. „Odkiaľ?“

Ukážem na vozík s praclíkmi.

„Zlaté, Ben. Vieš, že takú zbastardenú kávu nepijem.“ Dylan sa otočí k predavačovi. „Nechcem nijako uraziť vás, dobrotivý pane, no tých pajácov, ktorí vám naložili na vozík to svinstvo, rozhodne áno.“

Predavač vyvalí na Dylana oči, akoby rozprával cudzím jazykom.

„Tuším si už aj tak dosť hyperaktívny,“ skonštatujem.

„Štartovali sme dnes dvojitém espressom z Dream & Bean.“

„Raňajky pozostávajúce z kávy a kačky. Ako inak.“

„Prestaň sa tváriť, akoby si ma nepoznal ani dva dni.“

Rozhodne ho poznám viac ako dva dni. Sme najlepší kamoši od základnej školy, hoci odkedy odišiel na výšku, vzdialenosť sa na našom vzťahu podpísala.

„Dúfam, že nedostaneš kofeínový abstrák ešte pred obedom s Patrickom,“ poznamená Samantha.

„Patrick,“ zašomre Dylan a odplúje si na zem. „Zožeň si lepších najlepších kamošov, zlato. Máš pocit, že by niekedy Ben mlel, mlel, mlel, mlel, mlel, mlel a mlel o tom, ako pláva s delfínmi a objíma opice?“

„Nič také nerobím,“ podotknem.

„Ani Patrick.“ Samantha prepichne Dylana nevraživým pohľadom. „Dal si pred výškou rok voľna a cestuje s bratrancom.“

Rok voľna znie super. *Roky* voľna znejú ešte lepšie.

„Pridaj sa na obed k nám, Ben. Uvidíš, aký je ten týpek neznesiteľný.“

„Naozaj práve ty o niekom hovoríš, že je neznesiteľný, D?“

„To by ti malo napovedať, aký neznesiteľne neznesiteľný ten týpek je!“

„Nemôžem. Musím ísť o pár hodín do práce.“

„Povedz svojmu šéfovi, že dorazila kráľovská rodina.“

„Vieš, že nemôžem.“

Môj šéf je môj tato. V zime ho v Duane Reade povýšili na manažéra. V apríli ma zamestnal a teraz pracujem za pokladňou a pomáham dopĺňať police. Zčať robiť tesne pred záverečnými

skúškami mi školu neuľahčilo, ale od rodičov, ktorí pracovali cez výšku na plný úväzok, sa mi veľa súcitu nedostalo.

„S Patrickom sa zoznámíš niekedy inokedy,“ povie Samantha. „Bude doma celé dva mesiace. Možno by sme mohli všetci spoločne skúsiť tú únikovú hru.“

„Odmietam byť hodinu zamknutý s Patrickom v jednej miestnosti,“ vyhlási Dylan.

„Aspoň ťa to motivuje riešiť hlavolamy rýchlejšie.“ Samantha ma hravo štychne laktom. „Môžeme pozvať aj Maria.“

„Možno.“ Zavibruje mi telefón. „Keď hovoríme o Super Mariovi.“ Prečítam si jeho správu, že mieri k nám. „Je na ceste. Ostaneme tu, nech nás ľahšie nájde?“

Dylan sa zahľadí do diaľky a ukáže na terasu Belvedere Castle. To miesto mi vždy pripadalo, akoby ho niekto vytrhol z fantasy románu a plesol do Central Parku. „Povedz svojmu chalanovi, že budeme tam.“

„Nie je to môj chalan.“

„Zatiaľ.“

Vtipné, naposledy sme s Dylanom boli v Belvedere krátko potom, ako som sa na pošte stretol s Arthurom. Nestihli sme sa navzájom predstaviť, pretože nás rozdelil flashmob, ale nemohol som naňho prestať myslieť, a tak sa Samantha zahrala na Nancy Drewovú a na základe pár detailov z nášho rozhovoru s Arthurom vymyslela najlepší spôsob, ako ho nájsť. Zistila, že v Belvedere Castle bude prebiehať stretnutie pre budúcich študentov Yalevej univerzity, a keďže Arthur spomenul, že by na tú školu rád šiel, skúsil som to. Dylan sa rozhodol, že ak tam pôjdeme, potrebujeme pompézne falošné mená, a seba pomenoval

Digby Whitaker, čo si stále pamätám len preto, že som tak nazval jedného učenca v ČČČ.

Pred dvoma rokmi som sem prišiel hľadať jedného chalana a teraz sem volám iného.

Dylan chytil Samantha za ruku a vykročia hore spolu.

Držať sa za ruky je také jednoduché gesto, áno, ale je fakt pekne vidieť dvoch ľudí, ktorí sa aj po dvoch rokoch majú stále radi – milujú sa. Ja sám som to nikdy nezažil. Dáva mi to nádej, že niekto raz bude milovať aj mňa.

Vyjdeme na terasu a ustrnieme na mieste. Zvyčajne tu býva dosť prázdno, iba pár ľudí, ktorí pózujú s parkom v pozadí. Ale dnes tu prebieha svadba. Je súkromná, len zhruba desať bežne oblečených ľudí a skupina, ktorá hrá tichú inštrumentálnu verziu *Marry You* od Bruna Marsa. Chystám sa Dylana a Samantha odtiahnuť preč, aby sme neprekážali na fotkách, keď k oltáru vykročí nevesta.

Stuhnem.

Myslím, že ju poznám...

Pointou flashmobu, ktorý nás vtedy s Arthurom rozdelil, bolo požiadať o ruku ženu za poštovou priehradkou, cez ktorú som odosielať svojmu prvému bývalému – Hudsonovi – škatuľu s jeho vecami. Bolo to drahé a tá žena pre mňa nemala pochopenie. Teraz však žiari v čiernej hodvábnej štóle prehodenej cez jednoduché biele šaty, usmieva sa a pery jej zdobí veľký krúžok.

Najprv Belvedere Castle a teraz táto žena. Akoby vesmír rozsvietil meno Arthura Seussa broadwayskými neónmi.

Nerozprával som sa s ním už niekoľko mesiacov, ale toto mu musím povedať.